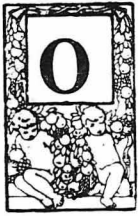

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΣΥΛΒΕΡ ντ' Εσπανιά, άφοι έφοιξε ένα τελευταίο βλέμμα στον καθρέφτη του, με το καπέλλο στο κεφάλι και το μαστούδι στο χέρι, κάλεσε τον ύπηρετή του και τον ρώτησε με τόνο που προδίδε βαθειά συγκίνηση :

- 'Ιουστίνε, ποιά είναι τ' όνομά της ;
- Κλαίση, κύριε.
- Τό έπίθετο ;
- Κυρία ντέ Βιλλερόζα.
- 'Ο τίτλος ;
- Βαρονίδα.
- 'Ηλικία ;
- Είκοσι τριών έτών περίπου.
- Παντρεμένη ;

- Χήρα.
- Τό σπίτι της ;
- 'Οδός 'Αμαζόνων 17.
- Σέ ποιά πάτωμα ;
- Στό δεύτερο.

— 'Ας τά ποιημ λοιπόν άκόμα μία φορά, έλεγε ο Συλβέρ στον ύπηρετή του : «Βαρονίδα Κλαίση ντέ Βιλλερόζα, ηλικίας είκοσι τριών έτών, χήρα, όδός 'Αμαζόνων 17, δεύτερο πάτωμα. 'Ετσι, 'Ιουστίνε ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποιό καλά. 'Ακου δώ όμως, 'Ιουστίνε. Νά μου έξεις έτοιμες τίς άποσκευές, γιατί άν θέληση και ή βαρονίδα, θ' αναχωρήσω μαζί σου έπί αύτη γήν 'Ιταλία...

— 'Αφοι είτε και τά τελευταία αυτά λόγια, ο Συλβέρ ντ' Εσπανιά κ' έπέρασε στον προθάλαμο, κατέβηκε τή σκάλα κ' ανέβηκε στό άμάξι του, λέγοντας στον οδηγό :

— 'Οδός 'Αμαζόνων 17. 'Όσο μπορείς πιό γρήγορα...

***

'Η παραπάνω σκηνή μεταξύ του Συλβέρ και του ύπηρετή του έπαναλαμβάνονταν τρία χρόνια τώρα, κάθε πρωί τήν ίδια ώρα.

'Ο 'Ιουστίνος δηλαδή έφειλε στις σχετικές στερεότυπες έρωτήσεις του κυρίου του, χωρίς ή βοηθείται από καμμιά άνάμνηση ή πληροφορία, να τόν δίνει τό όνομα, τό έπίσημο, τόν τίτλο, τήν ηλικία και τή διεύθυνση μιάς γυναικάς άνωδιόλου φανταστικής.

Κι' ο Συλβέρ ποτέ δέν παρέλειπε να πηγαίνει στό σπίτι αυτά που του έπαρέδιδε ο ύπηρετής του, ούτε έπαρε ποτέ να δοκιμάζει μία θλιβερή άπογοήτευση κάθε φορά που ή θυρωρός —φρονιότατα άλλωστε— τόν άπαντούσε :

— Δέν μένει κανένα τέτοιο πρόσωπο εδώ, κύριε !

Γιατί όμως ο εύγενής επαιτούμενος έννοουσε να παίζη αυτή τήν παράδοση και άζατανότητη κομωδία ; Διότι ο Συλβέρ ντ' Εσπανιά ελεγε κουραστεί από τίς τυπικές άπολαύσεις τής ζωής κ' από τούς εύκολους έρωτες και ζήτησε μία καινούργια έρωτική περιπέτεια, δικής του έμπνεύσεως.

Κατά βάθος ελεγε τήν έλπίδα ότι, παρ' όλες τίς έλαιναιμιμένες άποτυχίες του, θαζόχταν μία μέρα που κατά μυστηριώδη σύμπτωση θαζόρισκε στη διεύθυνση που θα πήγαινε σ' ένα πραγματικό πρόσωπο τή σύζυγο ή τή φιλενάδα που ζήτησε. Και τό όνειρο αυτό, όσο πιό άπραγματικοποίητο του φανόταν, τόσο προσφιλέστερο του γινότανε.

'Η μονομηνία αυτή του ελεγε εύρωθε για καλά στό μυαλό, και δέν μπορούσαν να τού τή βγάλουν ούτε ή άράδες νύξου τού Παρισιού, που δέν είνε καθόλου δύστροπες στον έρωτα, ούτε ή κομψές κυρίες που άγνοούν τίς άυτηρότητες τής ζωής.

Τού κάκου μερικώς άπ' αυτές τού έγεννησαν με τό βλέμμα και με τό χαμόγελο πώς μπορούσαν να προζοχήση στις φιλοφρονήσεις του. 'Εκείνος μονάχα μία έπιθυμία αισθανόταν κ' αυτή τήν έπιθυμία κινηόυσε κάθε πρωί...

***

Τό πρωί αυτό, μόλις σταμάτησε τ' άμάξι στην όδόν 'Αμαζόνων 17, ο Συλβέρ κατέβηκε και μήτρε συγνηγμένος στην εξώπορτα. «Ε-

κεί και τώρα άκόμη άπ' τή χείλη μου δέν μπορεί να βγθ, να τώρα δά τήν έχάραξε ή πένα μου : 'Αντίο...»

***

«...Τά βράδια, καθώς ο πόνος μου με κάνει πιό αδύνατη, και πιό τρυφερή, λημονώ ότι για μιά δλα πειά τελειώσαν, άφίνο να με συνεπάρη ή έντυχία τής προσμονής σου και λέγο : 'Θάβθθ !... Μά όταν ή ώρα σκοτώει τήν γλυκειά αυτή έλπίδα, τότε γεμάτη συντριβή γέρονο, βαρύν από τή θλίψη, τό κεφάλι μου, και ερχόντας τό δακρυζόμενο μου βλέμμα στό δρόμο, ψιθυρίζω : «Δέν θάβθθ ποτέ πειά !...»

τορμε άθελά του κ' εδάδιζε με μικρά βήματα για να άκούση όσο τό δυνατόν άγρότερα τή σκληρή, μα και τόσο συνηθισμένη άπάντησι π' άκουγε πάντα : —«Δέν μένει κανένα τέτοιο πρόσωπο εδώ, κύριε !»

— 'Η κυρία ντέ Βιλλερόζα, παρακαλώ ; ρώτησε τή θυρωρά ο Συλβέρ με φωνή ποιτρεμε.

— 'Απάνω είνε, κύριε, άπάντησε ή θυρωρός.

'Ο Συλβέρ ξαφνιάστηκε.

— Πώς ; φώναξε με χτυποκάρδι. Πώς είπατε ;... Μά όχι... όχι.

δέν θ' άκούσατε καλά... 'Η κυρία ντέ Βιλλερόζα, ελετα...

— Μάλιστα, μάλιστα, ή κ. ντέ Βιλλερόζα μένει εδώ...

— 'Η βαρονίδα Κλαίση ντέ Βιλλερόζα ;...

— 'Ακριβώς...

—... Πού είνε χήρα...

—... Από δύο χρόνια...

—... Και κατοικεί στο δεύτερο πάτωμα ;

— Μά ναι, σάς ελετα.

Τότε ο Συλβέρ ώρμησε άπάνω, ανέβηκε τά σκαλοπάτια τέσσερα— τέσσερα, χτύπησε χωρίς ν' άναγγείλη τήν άφιξή του, έσπρωξε μία πόρτα, έπειτα μία άλλη, μήτρε κατά καλλωπιστήριο κ' έπεσε στό πόδια μιάς νεαρής γυναικάς πούζε ξαφνιαστεί με τήν άπότομη είσοδό του και τόν κίταζε κατάπληκτη...

— 'Ηταν καταγοητευμένος. Τρελλός σχεδόν...

Τήν ελεγε βρει νέα και νόστημη, όπως τήν ήθελε κ' ούτε του πέσω καθόλου ή ιδέα να σηκωθθ από κάτω.

Τί τής ελετε τότε ; Με τί λόγια τής μίλησε ; Με τί άκατάστοχο πάθος τής έφανέρωσε τόν παράξενον έρωτά του ; Με τί προφράσεις έδικαιολόγησε τήν ξερνική έμφανίση του ;

Πούδ τό ξέρει !...

Πάντως ή κυρία ντέ Βιλλερόζα, πρds τήν άποια δέν παρέλειπε βέβαια να αναφέρη λεπτομέρειες τής έκκληρικής ιστορίας του, σκέφτηκε πώς θάταν άφροσύνη να μη δεχτή να ήισθη ως τό τέλος τίς συνειπίεις τής μοναδικής αυτής περιπέτειας. Κι' έτσι άποφάσισαν να φύγουν μαζί, τήν ίδια μέρα, για τήν 'Ιταλία...

***

'Ο Συλβέρ κ' ή Κλαίση έγγνώρισαν όλες τίς απολαύσεις τής ποιητικής αυτής χώρας. 'Εγγνώρισαν τίς μαγευτικές βραδινές λευκοδρομές στη Βενετία, κάτω άπ' τό γαλάζιο χρώμα του σφρανού και τό άπειριότατο θέλγητρο τής Νεαπόλεως, καθώς καθώς καθόνταν τή νύχτα άγκαλιασμένοι στο μπαλκονάκι, ένώ ή φωτιά του Βεζουβίου φωνόταν ως τ' αστέρια...

'Ο Συλβέρ κυριεύονταν κάθε μέρα από μεγαλειότητα έρωτα για τή κ. Βιλλερόζα κ' έννοουσε τόν έαυτό του όλότελα ευτυχισμένο.

— Σαναγριζόμουν στην άγαπημένη μου Γαλλία ; ελετε ένα πρωί στη λατρευτή του.

— 'Αφοι θέλεις να πάμε στη Γαλλία, άγαπημένε μου, άς πάμε, τού άπάντησε έκείνη παίζοντας με τή βεντάλια της και κιντώζοντας τόν με περιπάθεια. Μονάχα μία χάρη θά σου ζητήσω... Δός μου τό λόγο σου, ότι δέν πρόκειται να ξαναδώσουμε τόν ύπηρετή σου, τόν 'Ιουστίνο. 'Ω, ύπόσχομαι να τού δώσω μία καλή άμοιβή, άφοι ν' άπομακρινωθθ άπ' τό σπίτι σου. Φαντάζομαι πώς θά πειραζόμουν άν αναγκαζόμουν να κομμώσω από ντροπή μτροστά σ' αυτόν τό

δυστυχισμένο νέο που έγινε συνεχός μου στο τέχνασμα που έπενόησα για να κατακτήσω τόν έρωτά σου, άγαπημένε μου...

'Ο Συλβέρ νινάχησε βροθός, σαν να τόν ελεγε χτυπητός κεραυνός.

— Πώς ;... Πώς είπατε ; φώναξε. 'Όποτε δέν ήταν σύμπτωσης ; 'Ηταν ένα τέχνασμα και τίποτε άλλο ;... Είχατε συνεννοηθεί με τόν 'Ιουστίνο ;

— Ναι, άγάτη μου, γιατί κάνεις έτσι ;

'Ο Συλβέρ δέν άπάντησε. Σηκώθηκε, πήρε τό καπέλλο του και τράβηξε με τό κεφάλι σωστό προς τόν σιδηροδρομικό σταθμό. Πήρε τό τραίνο και έφυγε άμέσως για τό Παρίσι. Τό όνειρό του ελεγε διαλίθει. 'Ο έρωτάς του που τόν θεωρούσε σταλμένο άπ' τό Θεό, άπ' τήν Τύχη, από τήν σύμπτωση, δέν ήταν παρά άποτέλεσμα μιάς ποιηρίας. Και καθώς τό τραίνο έφευγε γρήγορα, ο Συλβέρ ψιθύριζε γεμάτος πόνου και άπογοήτευση :

— Νά ενώ πάλι έρημος και μόνος ! Μόνος μου !...

Γιατί ο έρωτας που διψούσα, δέν ήρθε... 'Ηρθε ο έρωτας που αγοράζεται, όπως τά ρούχα και τά παπούτσια... Τί κοίμα, Θεέ μου, τί κοίμα !...

Παίζοντας με τή βεντάλια της και κιντώζοντάς τόν με περιπάθεια...

